

převodu (§ 1), uvést při tom veškeré skutečnosti pro vyměření dávky podstatné a připojit potřebné listiny v prvopise neb ověřeném opise. Na vyzvání vyměřovacího úřadu jest pak povinen ve lhůtě mu určené podati přiznání k dávce. Z předpisů těch patrně, že povinnost učiniti oznámení o převodu a na vyzvání úřadu podati pak přiznání k dávce postihuje zcizitele při každém převodu podle § 1, t. j. při každém převodu nemovitosti nebo podílu na nemovitosti, bez ohledu na to, zda převod ten po jeho názoru jest, či není dávce podroben. Jest to také zcela přirozeno, neboť otázka, je-li převod osvobozen čili nic, řeší se kladně teprve a jedině platebním rozkazem (§ 19 odst. 4). Povinnosti stanovené v § 16 uloženy jsou straně za tím účelem, aby bylo umožněno úřadu rozhodnouti o tom, je-li tu povinnost k dávce, čili nic. Odepře-li strana tuto zde stanovenou součinnost na řízení, činí tak na svoje riziko, a nemůže s úspěchem brániti se proti následkům nesplnění svých povinností, když názor její o osvobození převodu od dávky nepronikl. Nemůže proto st-ka z důvodu, že po jejím názoru převod byl osvobozen od dávky, dovozovati, že ji nepostihovala povinnost podati přiznání a že ji nemohly stihnouti ani důsledky, spojené podle § 16 s nepodáním přiznání. Z § 13 dávk. prav., stížností dovolaného, nelze pro sporný případ nic dovozovati, neboť předpis ten pouze označuje subjekt, který jest zavázán dávku platiti.

Podle § 16/2 prav. okolností, na základě kterých se činí při vyměřování dávky nárok na výhody, jest v přiznání uvést a hodnověrně prokázati, jinak k nim při vyměřování nebude hleděno. Pod ustanovení to spadá také nárok na osvobození od dávky (srovn. Boh. A 4274/24), a podle názoru vysloveného v nál. Boh. A 8465/30 záleží důsledek toho, že strana výhodu, na kterou si činí nárok, neuplatnila v přiznávce včas podané, v tom, že strana pozbývá vůbec nároku na onu výhodu, tedy v daném případě nároku na osvobození, takže nemůže pak vůbec ani namítati, že úřad nebral zřetele k záznamům spisů, z nichž vycházelo prý najevo, že jde o převod nucenou dražbou. Za tohoto stavu je pak bez významu, zda žalovaný úřad právem či nikoli prohlásil, že strana posléze uvedené okolnosti neprokázala.

Č. 10.446.

O b e c n í p o p l a t k y: Lze obecní poplatek parcelační předepsati z pozemku, pro který bylo uděleno povolení stavební, třebaž nepředcházelo prohlášení pozemku toho za pozemek stavební?

(Nález ze dne 27. března 1933 č. 3385.)

V ě c: Antonín a Františka T. v Č. proti okresnímu úřadu v Praze—Venkov o parcelační poplatek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 8. dubna 1930 předepsal obecní starosta v Č. manželům Antonínu a Františce T. jako vlastníkům pozemku č. kat. . . v Č. poplatek podle § 1 pravidel o vybírání parcelačního poplatku. Obecní zastupitelstvo v Č. se dne 5. května 1930 usneslo

zamítnouti jejich odvolání proto, že byl pozemek jejich prohlášen ve smyslu § 1 cit. pravidel za staveniště, snížilo však poplatek na 620 Kč 10 h, odpočetši výměru 116.775 sáhů, které dle situačního plánu z 11. června 1928 připadly k veřejnému statku.

Nař. výměrem okresní úřad Praha—Venkov zamítl další odvolání manželů T. z těchto důvodů: »Je nesporno, že pozemek č. kat. . . . v Č. na základě stav. povolení byl ve smyslu § 18 stav. řádu prohlášen v celém rozsahu za pozemek stavební. Z tohoto důvodu předepsalo Vám zcela právem obecní zastupitelstvo zaplacení poplatku stavebního za prohlášení tohoto pozemku za pozemek stavební. Situačním plánem je rozloha staveniště nad pochybnost a věrohodně zjištěna.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, uvažil nss takto:

Podle § 1 pravidel o vybírání poplatků parcelačních v obci Č., schválených výnosem zsv-u v Praze z 1. prosince 1925, podle nichž byl sporný poplatek vyměřen a jejichž obsah je ve shodě se vzorcovými pravidly o vybírání poplatků stavebních, uvedenými ve vl. nař. č. 143/22, je platiti poplatek v uvedené tam výši za pravoplatné povolení k rozdělení pozemků na místa stavební (parcelace ve smyslu stav. řádu), nebo k přeměně pozemků dosud nezastavěných na staveniště. Pravidla postihují tedy tímto poplatkem akt stav. úřadu, jímž se pozemek uznává zásadně za zastavitelný, ať děje se to povolením parcelačním podle § 10 a násl. stav. řádu, ať — v případě kde se pozemek nerozděluje na několik stav. míst —, prohlášením parcely pozemkové za parcelu stavební podle § 6 stav. řádu.

Žal. úřad zjišťuje, že pozemek č. kat. . . . v Č. byl prohlášen — a to v celém rozsahu — za pozemek stavební ve smyslu § 18 stav. ř. tím, že bylo dáno povolení ke stavbě na tomto pozemku. Stížnost naproti tomu namítá, že prohlášení pozemku za stavební jako předpoklad pro vyměření poplatku podle § 1 prav. může se státi pouze zvláštním aktem obecního zastupitelstva; poněvadž pak takový akt zde vydán nebyl, není prý pro předepsání poplatku podkladu. — Stížnost je však na omylu.

Je sice pravda, že podle stav. řádu pro Čechy žádosti za stav. konsens má předcházeti povolení k přeměně parcely pozemkové v parcelu stavební, jež udělití příslušno jest obecní zastupitelstvo. Není třeba zabývat se zde otázkou, zda povolení to musí se státi vždy aktem zvláštním, či může-li se státi implicity také jiným aktem stav. úřadu. Neboť tolik je jisto, že bylo-li pravoplatně uděleno povolení ke stavbě na určitém pozemku, byť i proti předpisům stav. řádu nepředcházelo formelní uznání pozemku toho za pozemek stavební, je tím pro stavebníka efektivně prohlášena také zásadní zastavitelnost onoho pozemku s tím účinkem, že nemůže později — vzhledem k právní moci stav. konsensu — býti brána již v pochybnost. Dosahuje tedy v takovém případě stavebník stavebním povolením onoho hospodářského prospěchu, jaký mu normálně poskytuje akt přeměny parcely pozemkové v parcelu stavební a který je vlastním důvodem zpoplatnění aktu posléze uvedeného. Příčilo by se dávkovým pravidlům, aby stavebník z toho, že nezachovav předpisů stav. řádu nevymohl si předem zvláštního povolení k přeměně svého pozemku v parcelu stavební a domohl se přímo povolení stavebního, těžil ještě nad to zproštění od poplatku stanoveného na povolení přeměny svého pozemku v pozemek stavební.

Jestliže tedy, jak nesporno, st-li bylo dáno povolení ke stavbě na pozemku č. kat. . . . v Č., ač snad — což ze spisů není patrné — nepředcházelo prohlášení pozemku toho za stavební, je tím již dán dostatečný podklad pro to, aby mu byl vyměřen také podle § 1 prav. poplatek za přeměnu jeho pozemku dosud nezastavěného na staveniště.

Stížnost ovšem namítá dále, že není správný předpoklad úřadu, jakoby pozemek č. kat. . . . v Č. byl býval v celém rozsahu prohlášen za pozemek stavební. Podkladem této námítky je názor, že poplatek podle § 1 prav. vyměřuje se pouze z plochy, již zabírá stavební místo, čímž — jak patrné z dalšího — stížnost miní plochu skutečně zastavěnou. Než tento názor je mylný. Podle § 1 prav. vyměřuje se poplatek sazbou 20 h z každého m² »plochy k parcelaci určené«, čímž dlužno rozuměti celé staveniště, a nikoliv pouze onu jeho část, která je budovou na něm postavenou skutečně zaujata (srov. Boh. A 9050/31). St-lé netvrdí, že by stav. povolením ze 16. května 1929 bylo bývalo stavebně-právně disponováno pouze ohledně určitého dílu parcely č. kat. . . . Vztahovalo-li se však podle toho stav. povolení — jak ostatně také patrné ze spisů správních — na celý pozemek, pak nutno tento celý pozemek pokládati za staveniště a tedy ve smyslu § 1 prav. také za plochu poplatnou. Je tedy i tato námítka stížnosti bezdůvodná.

Č. 10.447.

Živnostenské právo: * Jen po živnostensku konané provádění vysokých a jiných příbuzných staveb bez oprávnění spadá pod trestní sankci § 17 odst. 1 zák. o stavebních živnostech č. 193/1893 ř. z.

(Nález ze dne 28. března 1933 č. 5434/31.)

V ě c: Gustav M. a spol. v R. proti zemskému úřadu v Praze o přešupky zákona o stavebních živnostech.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem okresního úřadu v Rumburku z 18. listopadu 1929 byl Gustav M., starosta města R., pro přešupek § 17 zák. z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z., spáchaný podle udání a výsledku šetření tím, že pro městskou obec R., která nemá stavitelské koncese, dal několik staveb provést ve vlastní režii městskými staviteli, odsouzen podle § 132 a) živn. ř. k pokutě 300 Kč, pro případ nedobytnosti k vězení v trvání 30 dnů. Trestním nálezem z téhož dne byli městští stavitelé Jindřich W. a Antonín E. odsouzeni pro přešupek § 16 zák. č. 193/1893 ř. z., spáchaný tím, že jako městští zaměstnanci provedli pro městskou obec R., která nemá stavitelské koncese, několik staveb, čímž se dopustili krytí neoprávněného provozu živnosti podle § 133 c) živn. ř., k pokutě 300 Kč, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 30 dnů.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání Gustava M., poněvadž skutková podstata přešupku mu za vinu kladeného jest prokázána oznámením společenstva stavitelů v Liberci a vlastním doznáním. K vývodům odvolání podotknuto toto: K námitce, že potrestaný nebyl vyslechnut, aby se ospravedlnil, nelze přihlížeti, neboť ze spisů je patrné,